

R O Z M A I T O Ś C I.

We Wtorek

N^{ro.} 48.

24. Kwietnia 1821.

Wiadomości o Murach i Wołoszczyźnie.

(Ciąg dalszy)

VII.

Wpływ Klimatu — Wychowanie Boiarów — Szkoły — Język — Ubiory, muzyka i taniec, małżeństwa, rozwody — Zabobony — Duchowieństwo.

Sąsiedztwo góry Klarmus i czarnego morza z jednej strony, a gór Karpackich z drugiej, czynią klimat obu Xięstw bardzo zmiennym, i sprawiają wiele odmian zimna i gorąca. Północno zachodni wiatr wymaga nawet w lecie cieplejszych sukien, południowy wiatr sprowadza piękną porę, która iednakże długo nie trwa. W Czerwcu i Lipcu spadają duże deszcze, które regularnie cowieczora wraz z mżawkami i grzmotami powtarzają się. Zima iest zazwyczaj bardzo długa i nieprzyjemna; raptownie w Maju następują gwałtowne gorąca, a tak nie znają w tych stronach umiarkowanych powabów wiosny. W Grudniu zaczyna się zima i trwa z iednakową mocą aż do Kwietnia, poczem wilgotne i niezdrówie powietrze aż do Maja panuje. Dunaj i wszystkie do niego spływające rzeki, marną tak mocno przez sześć niedziel, że największą artyleryję można bez niebezpieczeństwa przez nie prowadzić. Śnieg leży w obfitości przez Styczeń i Luty, a wszelki związek utrzymuje się saniami. Naypiękniejsza pora panuje od Września do Listopada. Tylko nocy są bardzo zimne i niezdrówie. Podroźni, którzy nie są zaopatrzeni w ciepłe suknie, są wystawieni na febry i gorączki. Ta zmienność klimatu, wilgotna ziemia, i wiele moczar mają widoczny wpływ na wszelkie płody Kraiu. Wilki, niedzwiedzie i lisy są tutaj niezmiernie bojaźliwe, a chociaż w zimie całemi chodzą stadami, przecie rzadko kiedy ludzi napadają. Zwierzęta domowe wyszczególniają się łagodnością; woły, nierogacizna, owce, ptactwo i zwierzyna mają nieco smak

łykowały, ogrodowizny mało przyjemności, a kwiaty słaby tylko zapach.

Sami nawet mieszkańcy są leniwi, namiętni bez mocy, z wielką odrazą do unyślowych zatrudnień. Wychowaniu Boiarów ogranicza się na czytaniu i pisaniu swojej mowy oyczystey i Nowogreckiey. Niektorzy uczą się także po Francuzku, lecz bez żadney gramatyki; kto wie ieszcze do tego zacytować kilku dawnych lub sławnych autorów, sklecić kilka złych wierszów, a zaraz zowią go literatem lub poetę i uchodzi pomiędzy swoiemi ziomkami za wzór jeniusza lub utalentowanego człowieka. W młodym wieku nie odbiera skłonność do nauk żadnego zachęcenia, a w późniejszym stają się zabiegi o urzędy, małe habały dworskie, galanterye, i różne rozrywki, przedmiotem wszystkich zatrudnień.

Od kilku lat pozakładano w Bukareszcie i Jassach publiczne szkoły; Rząd utrzymuje je swoim kosztem i opłaca nauczycieli języków Wołoskiego, dawno i nowogreckiego, iakoteż pisania i rachunków. Liczba uczących się wynosi teraz 200, którzy po naywiększej części są dziećmi uboższych Boiarów i kupców. Dzieci bogatych Boiarów odbierają swoje wychowanie od prywatnych nauczycieli, którzy nayczęściej są Grekami Xiężami. Toż samo dzieie się z wychowaniem płci niewieściey, nie mają nawet czasu czegoś się nauczyć, gdyż podług panującego zwyczaju bardzo weześnie za mąż iść muszą. Nie stara się także Rząd o gruntowne obeznaymienie mieszkańców z zasadami religijnymi, a zwyczajnego pojęcia nabywają z codziennego cwiczenia.

Wszystkie te zaniedbania, będące skutkiem ospałości Rządu, przytłumiają zwolna wszelkie zasady obyczayności, i pogrążają mieszkańców w dziką ciemnotę. Nie można przypisywać Boiarom skłonności do złego, lecz zadawnione przesady, niewiadomości i widoczny upadek obyczayności naprowadzają ich do wielorakich błędów. Pieniądz iest wszystkim dla nich, a do nabycia tego kruszcu, gotowi są narażać się na wszystkie niebezpieczeń-

stwa. Wieleletni^o zwyczaj uczynił ich łupieżcami, a w kraiu gdzie przekupstwo nie jest żadnym wstydem, nie może być i żadnym występkiem.

Ich żądzy pieniężnej odpowiada równie ich marnotrawstwo. Mało który zajmuje się swoimi interesami prywatnymi, lecz porucza je swoim zawiadowcom, którzy nie omieszkują korzystać ze szkoda swoich panów. Wielu ma więcej długów, iak ich cały majątek wynosi, a iednakże nie cierpi nie przez to ich osobisty kredyt. Ich godność iako szlachtę ochrania ich od wszelkiej nieprzyjemności ze strony wierzycieli. Sekwestracji majątku unikają dowiedzeniem, iakoby go przez posag nabyli.

Wołoska i Multańska mowa, jest zepsutą mieszaniną obcych słów, których początkowa pisownia i wymowa zupełnie jest przeistoczona. Posadą tych języków jest Łaciński i Słowiański. Długi czas nie znali liter, o Biblii wiedzieli tylko z wieści. Dopiero pierwszy Konstanty Maurokordato kazał r. 1735. ułożyć grammatykę dla zwyczajnie tutaj używanego dyalektu, i drukować czcionkami, które częścią z Słowiańskiego, częścią z Greckiego powymował. Toż samo uczynił z Biblią. Przez iego zachęcenie, nauczył się prawie każdy z wyższych stanów w kilku léciech czytać i pisać. Mową dworską jest Nowogrecka, którą Boiarrowie bardzo płynnie mówią. U Multańczyków nie jest w używaniu, lecz natomiast Francuzki i inne Europejskie języki są w modzie.

Strój narodowy Boiarów jest z wyjątkiem nakrycia głowy zupełnie do Tureckiego podobny. Czapka mająca kształt gruszki, składa się z siwego futra Astrahańskiego. Kobiety ubierają się zupełnie po Europejsku, iedynie w swoich kleynotach zachowują smak Wschodni. Nie będąc nadzwyczajnymi pięknościami, zalecają się kształtną kibicią i żywym temperamentem.

Boiarrowie nie lubią muzyki; tylko ich cygani i chłopci grzymolą na skrzyphach i pewnym rodzaju arfy, iednakże nie znają żadney zmienności w tonach, i zawsze z *Mol* wygrywiają. Ta muzyka ma wiele podobieństwa z Nowogrecką, i tylko posiadają Wołosi lepsze pojęcie o takcie i harmonii. Kobiety chcąc niekiedy naśladować Europeyzyków, sprowadzają sobie fortepiiana, lecz przez brak wytrwałości nigdy nie wydoskonalaia się.

Dawniej był w zwyczajną pomiędzy wszystkimi stanami pewny taniec narodowy, który teraz ieszcze tylko pomiędzy niższemi klas-

sami panuie. Piętnaście do dwadzieścia osób oboiey płci trzymając się za ręce, tworzą wielkie rondo, w ktorem się na różne strony wykrecaia; mężczyźni uginaia niekiedy swoje kolana dla oznaczenia taktu, i rzucia od czasu do czasu romansowe spojrzania na dziewczęta. (*) Od kilku lat został ten taniec z znaczniejszych posiedzeń wyrugowany Angielskimi kontradansami, i ochoczym mazurem Polskim.

Boiarrowie, którzy żadnego urzędu nie piastują, przepędzają swój czas w zupełnej bezczynności. Nie trudniąc się bynajmniej swoimi dobrami i gospodarstwem, zwałaia ten ciężar na zawiadowców, którzy się szybko panoszyć umieją. Rzadko kiedy zwiedzają swoje dobra, gdyż nacyęściey puszczaia je za bezcen w dzierzawy. Stawiaia sobie piękne pałacyki, które nie będąc nacyęściey zamieszkałymi, idą po kilku léciech w rozsyphkę. Najpiękniejsze okolice kraiu nie mają dla nich powabu, gdyż panująca moda nakazuje mieszkanie w mieście stołecznej. Multańscy Boiarrowie więcej się trudniący swoim gospodarstwem przychodzą do wielkich bogactw. Niektórzy z nich mają do 300,000 piastrów rocznego dochodu.

Najtówniejszą zabawą Boiarów w Bukarescie przez zimę są publiczne kluby urzędzone na kształt naszych redut. Trzy razy na tydzień są bale maskowe bardzo licznie odwiedzane. Każdy stan tworzy klub oddzielny, między temi jest najznaczniejszym Club noble, do którego wpisuje się Dwór i pierwsi Boiarrowie. Chociaż pierwsze osoby w maskach przybywają, nie tańczą nigdy, tylko siadaia do Faraona, i tam ogromne summy przegrywają. Często także dają prywatne bale, lecz bez żadnego zaproszenia. Domy Boiarów są zawsze dla każdego przyjaciela otwarte, i rzadko kiedy bez gości.

Wieczory letnie przepędzają po największej części w tak zwanym Hellesteo. Jest to iezioro o pół mili od miasta, po którego brzegach używają przechadzki. W dni świąteczne zgromadza się tam 6 do 700 karet, a tłum pięknych, kosztownymi kleynotami ukwiefionych dam przedstawia wesoły widok. Żadne drzewa nie ocieniaia chodników, i iedyną przyjemnością jest daleki prospekt na rozległą płaszczynę. O iednym czasie wyrusza całe towarzystwo, a długi szereg powozów szyb-

(*) W naszey Bukowinie panuie dotąd ten przyiemny taniec pod nazwiskiem Arkana.

ko się toczących wznleca mocną kurzawę, która dla stroiów kobiecych nie bardzo jest dogodną. W zimie przepędzają czas popołudniowy szlichtadą po ulicach.

(Dalszy ciąg nastąpi)

J a n K a ż m i e r z

Dzieiopolowie malują nam tego Króla iako bohatera, atoli przy tem, iako świętoszka, lecz się to nie zgadza z podaniami niektórych wiary godnych pisarzy.

Lubił ten Monarcha kobiety, co większa lubił je namiętnie, między innymi pokochał Elżbietę Radziejowską, niewiastę rzadkiej piękności. Czyli ona sama byłaby przystała na miłośki roskochanego Króla, tego zapytania nie śmiem rostrząsać, ażebym piękną nie uraził. Jednakże małżonek Elżbiety, człowiek niezachwianego umysłu, ze wzgardą odrzucił żądania Jana Kaźmierza. Na próżno Król przyobiecował mu sowiłą nagrodę, dawał Kasztelanii Krakowską i Lubelskie Starostwo, cnotliwy Radziejowski niczem nie dał się pozyskać, i wolał utracić tyle obiecujące względy Panującego, niżli posiadać je z uymą sławy swojej Elżbiety. Prawdziwie rzadka cnota, nad którą zdumiewać się potrzeba, lecz która by nie wielu znalazła w tym wieku naśladowców. Więcej o tem zdarzeniu doczytać się można w drugim tomie dzieł Bantkiego na stronie 335 wydania z roku 1820. Tam dowiemy się o skutkach, iakie wypłynęły z tego wypadku.

St. Jasz.....i

Nowy sposób ogrzewania pokoiów.

W gabinecie wzorów C. K. polytechnicznego Instytutu w Wiedniu znajduje się wystawiony modelusz (wzór) pieca, za pomocą którego całe budynki rozgrzane powietrzem opalać można, i który dla powszechnej użyteczności swojej, zasługuje na opisanie. W sklepieniu mocno murowanym, i zewsząd opasanym, stoi piec żelazny nie zupełnie dosięgający wysokości sklepienia, tak dalece, iż do okola onegoż, a osobliwie nad nim znaczne ieszcze, międzymiejsce zostaje. Na prawym i lewym pobocznym murze sklepienia, n schyłku onegoż zostawione są otwory wychodzące na wolne powietrze; przez co ustawiczny związek wewnętrznego i

wolnego ieszcze miejsca sklepienia z powietrzem zewnętrznem utrzymuje się. Piec atoli tak przystawiony jest do sklepienia, iż otaczające go powietrze, z wewnętrznem miejscem piecowem, związku mieć nie może, a potrzebne do ogrzewania powietrze wchodzi przez kanał pod rozstem piecowym, wypuszczony na przedniej stronie miejsca murowanego pod dziurą piecową i opatrzone zasuwą. Kanał ten służy oraz i do spadania popiołu. Kiedy się więc w piecu ogień zapala, tedy rozgrzewa się powietrze piec otaczające a w sklepieniu zamknięte i usiłuje mocą większej lekkości swojej przez rozgrzanie nabytey, wzbijać się do góry, podczas gdy zinniejsze i cięższe powietrze zewnętrzne przez wyżey wzmiankowane otwory postępuje ze spodu. Z tey więc przyczyny na wyższej części sklepienia, wypuszczony jest otwór, albo na samem poboczu sklepienia, albo na bliższym onegoż boku, (w niniejszym modeluszu na tylnym boku) przez który powietrze rozgrzane wchodzi kanałami znajdującymi się w murach budynku do pokoiów mających bydź ogrzaniem. Spodnie otwory, które powietrze świeże zewnątrz wciągają, mogą być przez zasuwki zwiększone albo zinniejszone. W ścianach pokoiów mających się ogrzewać, wypuszczone są w kanale prowadzącym powietrze rozgrzane, otwory, do których można przydać zasuwki i drzwiczki, ażeby powietrze rozgrzane podług upodobania wpuszczać do pokoiu. Nareszcie dym ognia piecowego, wychodzi właściwym sobie kominem, a znajdujący się w modeluszu piec, postawiony jest w piewnicy; nie rozumię się atoli, aby się taką miejscowością ograniczać chciano, iednakże głębiej leżeć musi, niżeli pokoje mające być ogrzaniem. Ten piec może wtenczas osobliwie być stosownie do celu użyty, gdy miejsca mające się ogrzewać, nad sklepieniem ogrzewalnem, lub niedaleko od tegoż w kierunku poziomym leżą, w którym się piec znajduje, ponieważ rozgrzane powietrze łatwo, i w należytem mnożwie uchodzi w górę, lecz nie tak łatwo w większej odległości poziomo prowadzić się daie, jeżeli powierzchowny przycisk lub wentylator użytym do tego nie będzie.

Wiadomości Warszawskie. (*)

(Z dnia 30 Marca.) P. Leon Kuchajewski, wynalazca maszyny do młocenia (o której donieśliśmy naszym czytelnikom:) otrzy-

(*) z Kuryera Warszawskiego.

mawszy od Rządu wyłączny patent na ten wynalazek, wydał teraz prospekt na Prenumeratorów swej młocarni. Machina dla Prenumeratorów kosztuje złp. 1600, a później kosztować będzie złp. 2000. Wypłata podzieloną jest na trzy raty. Przyjmuje się w domach handlowych Jozefa Paschalis'a, S. Cyra. w księgarni Węckiego, i u wynalazcy pod Nr. 419. na Krakowskim przedmieściu. Wiadomo; że jeden człowiek na dzień, może tylko pół kopy snopów wymłócić; machina zaś P. Kuchajewskiego, za pomocą trzech ludzi, wymłaca w przeciągu iedney godziny, dwie kopy. Już przed ogłoszeniem prospektu znalazło się kilku prenumeratorów, nypierwsi z nich są: Jozef Hrabia Małachowski, Andrzej Horodyski, i Dzierżawca Dóbr Wieliszewskich, Tomasz Kamiński, a nawet do starych Prus zamowiono ten użyteczny w gospodarstwie wynalazek.

(Z dnia 2. Kwietnia.) Wczoray umarł Jozef Kosiński, znany powszechnie iako wyborny artysta w malowaniu miniatur. Należał dawniey do malarzów nadwornych Króla Stanisława Augusta, i był od tegoż Monarchy obdarzony medalem *Merentibus*.

Umarł oneday Franciszek Zalewski Intendent domu kary i poprawy, zbyt zawczesnie, bo dopiero w 37. roku życia; był on Kapitanem w iedynastym pułku piechoty, i wstąpił się w obronie wyspy Heli przeciw Anglikom; umiał on pogodzić obowiązki urzędnika z dobrocią serca, czego są dowodem łzy więźniów wylewane przy jego zwłokach.

(Z dnia 3. Kwietnia.) W przeszły Czwartek podczas reprezentacji opery *Czerwony Kapelusik*, w teatrze Narodowym zdarzył się następujący przypadek: przechodzący człowiek usłyszał w mieszkaniu Kontrolera Teatru, gdzie także jest kassa, ciche otwieranie drzwi wewnątrz, a że w oknach niewidział światła, dał znać o tym za kulisy: wzięto natychmiast wartę i dozorców policyjnych, otworzono drzwi i znaleziono dwóch młodych żydów, którzy wybiwszy piec wleźli do kassy, i już tak pieniądze, iako też wszelkie sprzęty upakowawszy, zabierali się do otwierania drzwi wewnątrz wytrychami. Przestrach tych zacnych złodzieiów tym był większy gdy uyrzeli Pustelnika z długą siwą brodą, tudzież Jeniuszów urużowanych chwytających złoczyńców: Sądziłi,

iż duchy nagle przybyły na ich ukaranie: byli to aktorowie, którzy na doniesienie o kradzieży, w ubiorach ról pospieszyli na ratunek z zakulis.

W aleiach i około łazienek pracuje wiele ludzi nad uporządkowaniem drogi, między robotnikami widać także żydów, gdyby częściej i w większej liczbie prac podobnych, chwycić się chcieli, możeby się nie wydarzył powyższy przypadek.

P. Reinhard, Mechanik pracuje teraz w Warszawie nad urządzeniem siłówek nowego wynalazku, za pomocą których pożary łatwo ugaszone być mogą. Ma on publicznie okazać dowód tego wynalazku.

Cena owsa podniosła się w Warszawie. Konie są dobrze płacone.

MODY PARYŻKIE.

Najmodniejsze wachlarze nazywają się *Anagramatyczne*: nad ich zręcznym układem wysilają się dowcipy rysowników; rozłożony bowiem wachlarz wyobrażający iaki widok lub obraz, kiedy się iego szczeble przesuną, przedstawia wcale co innego, i tak naprzykład widzieć się daie brama *Septima*, świątynia zgody, kolumna *Trajana* z napisem *Roma*: przemieniwszy części wachlarza uyrzysz *Amorka*, *Wenerę*, *Bachantki* i też same litery przewrocone *Amor*.

Suknie balowe ciągle są koloru czarnego: Salopy najmodniejsze są białe atlasowe garnirowane Szinszyla: jest to rodzaj futerka, buciki chińskie podszyte takimże futrem. Wiele Dam nosi woalki z gazy czarney na kapeluszach koloru różowego, te woalki spadają do połowy piersi. Kwiat najmodniejszy, jest bez, koloru lila. Na ostatnich balach Paryżkich, kilka Dam tańczących kształtnie, miały trzewiki lamowe złote lub srebrne. Kawalerowie pierwszego tonu, innych nie używają kamizelek iak czarnych. Jeden z balów danych w Paryżu w ostatnią Niedzielę zapustną, był osobliwszym. Posadzka salowa składała się z tafli białych i czarnych tak zupełnie iak szachownica, wszystkie osoby przybyte na bal, miały na sobie ubiory wyobrażające figury gry szachów. Zamiast tańców, dwaj sławni gracze szachowi komenderowali gośćmi, którzy z gracyją wykonywali ich rozkazy. Przegrywający zapłacił cały koszt biesiady.